

Arrest

nr. 57 016 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker is gesteund op de volgende motieven:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevo en bent u Kosovaars staatsburger. Op 9 maart 2001 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde bij deze gelegenheid S. S.(...) te heten. U verklaarde toen tijdens de oorlog van Kosovo in 1999 van Kosovo naar Titograd (het huidige Podgorica), Montenegro, te zijn gevlucht met uw toenmalige partner S. Z.(...) (O.V.(...)). Uw oudste dochter M.(...) werd in 2000 in Titograd geboren. In 2001 vluchtte u rechtstreeks van Titograd naar België, waar u op 9 maart 2001 asiel aanvroeg. Op 26 maart 2001 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van deze eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van verblijf genomen. Op 25 april 2001 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal bevestigd. U verliet België en op 11 april 2005 diende u onder de naam K. B. (...) (O.V.(...)) een tweede asielaanvraag in, samen met uw toenmalige echtgenote J. R.(...). Deze tweede asielaanvraag werd op 25 juli 2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd aangezien u bekend stond onder een

andere naam, nl. S. S.(...). U verliet België hierop opnieuw. Op 12 oktober 2009 diende u samen met uw huidige partner D. S.(...) (O.V.(...)) een derde asielaanvraag in. U diende uw asielaanvraag in onder de naam S. S.(...) maar verklaarde dat uw echte naam K. B.(...) is. U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag gelogen te hebben over uw naam en uw verblijf in Montenegro en nog andere zaken die u niet meer wist aangezien u zich niet meer herinnerde wat u bij uw asielaanvraag in 2001 had verklaard. U verzweeg toen dat u tijdens de oorlog van Kosovo in Podujevo bleef en twee dagen na het eindigen van de oorlog door vier Albanezen in uw huis, samen met uw broer F.(...) (O.V.(...)) en uw eerste partner S. Z.(...), werd geslagen. U vluchtte hierop naar een vluchtelingenkamp in Cesmin Lug (gemeente Mitrovica), waar u een vluchtelingen kaart kreeg. Uw oudste dochter M.(...) werd in 2000 in Cesmin Lug geboren. In 2001 vluchtte u van Cesmin Lug naar België. Onderweg verloor u uw vluchtelingenkaart uit Cesmin Lug. Nadat u in België een beslissing van weigering van verblijf had ontvangen keerde u samen met uw partner S. Z.(...) terug naar het vluchtelingenkamp in Cesmin Lug, waar u in 2001 een nieuwe vluchtelingenkaart ontving en in 2004 een Servische identiteitskaart. Op een keer in 2005 werd u samen met uw broer F.(...) door de Servische politie tegengehouden buiten het kamp en geslagen. De agenten zeiden dat jullie Albanezen waren en weg moesten gaan van daar. Nog in 2005 vroeg u een tweede keer asiel aan in België, ditmaal met uw echtgenote J. R.(...) met wie u in 2004 of 2005 officieel getrouwd was in Cesmin Lug, uw twee dochters uit uw relatie met S. Z.(...) en uw broer K. F.(...). U legde toen, evenals uw echtgenote, uw Servische identiteitskaart neer. Uw vluchtelingenkaart uit Cesmin Lug had u bij de familie van uw echtgenote in Cesmin Lug achtergelaten. U reisde korte tijd later terug naar Cesmin Lug, waarbij u de identiteitskaart van uzelf en uw echtgenote als waarborg aan de chauffeur gaf. U kreeg uw documenten nooit terug. Uw broer F.(...) bleef in België. Nadat u drie dagen in Cesmin Lug had verbleven, verliet u uw echtgenote, bracht u uw twee dochters terug naar hun moeder die ook in Cesmin Lug woonde en reisde u naar Subotica, Servië. Uw vluchtelingenkaart liet u achter in Cesmin Lug. In Subotica leerde u D. S.(...) kennen en trok u bij haar in. U schreef zich niet in op de gemeente en ondernam geen stappen om nieuwe identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien u schrik had om teruggestuurd te worden naar Kosovo. U had in Subotica persoonlijk geen problemen, maar u zag hoe andere Roma door de politie behandeld werden op de markt. Uzelf ontweek de politie en had in Servië nooit problemen met de Servische autoriteiten of burgers. In oktober 2009 reisde u samen met uw huidige partner D. S.(...) naar België, waar u op 12 oktober 2009 asiel aanvroeg. U wenst niet naar Kosovo terug te keren aangezien u niet meer met de Albanezen wenst samen te leven na alles wat ze de Roma hebben aangedaan. Ook naar Servië wenst u niet terug te keren aangezien u daar zonder familie leefde en u schrik had zich aan te geven en dan teruggestuurd te zullen worden naar Kosovo. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch uw identiteit, noch uw nationaliteit op overtuigende wijze heeft aangetoond. U legde ter staving van uw identiteit geen enkel (overtuigend) document neer. Op 9 maart 2001 diende u een asielaanvraag in onder de naam S. S.(...). U kon deze identiteit niet toen niet staven met documenten. Tijdens uw tweede asielaanvraag in 2005 verklaarde u plots K. B.(...) te heten. U staaft deze identiteit toen aan de hand van een Servische identiteitskaart, uitgereikt op 13 juni 2001 te Cesmin Lug. U bevestigde deze identiteit bij uw derde asielaanvraag op 12 oktober 2009, doch zonder documenten. Gevraagd naar de reden waarom u uw werkelijke identiteit, met name K. B.(...), bij uw eerste asielaanvraag verborgen hield, slaagde u er niet in een afdoende antwoord te formuleren. U geraakte niet verder dan te stellen dat u hier inderdaad over had gelogen, maar dat u dit deed omdat u voor het eerst in het buitenland was en u schrik had dat uw asielprocedure niet goed zou verlopen en dat u teruggestuurd zou worden naar Kosovo (CGVS 3e AA p. 2, 3). Voorts kan erop gewezen worden dat uit onderzoek naar de authenticiteit van de door u in 2005 neergelegde identiteitskaart blijkt dat het hier om een document gaat waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Het op dit document vermelde JMBG-nummer, dat een uniek persoonlijk identificatienummer is, is immers foutief samengesteld. Bovendien verklaarde u dat u uw Servische identiteitskaart in 2004 ontving in Cesmin Lug (CGVS 3e AA p. 14) terwijl de datum van afgifte van deze identiteitskaart 13 juni 2001 is. Door het gebruik van een valse identiteit en een identiteitsdocument zonder objectieve bewijswaarde, waaruit nochtans uw identiteit, uw nationaliteit en uw verblijfplaats zouden moeten blijken, hebt u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door de voorgaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang. Het feit dat u uw identiteit en uw nationaliteit helemaal niet op geloofwaardige wijze aantoont, is bovendien een element dat van dien aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventuele risico van vervolging, enz.).

Dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang is blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen uit 2001 volledig haaks staan op uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal op 6 juli 2010. Zo verklaarde u in 2001 dat u de oorlog in de kelder van uw huis in Podujevo doorbracht. Na de oorlog werd u uit uw huis verjaagd door vreemde mensen en vluchtte u samen met uw partner S. Z.(...) naar Titograd, Montenegro, waar in 2000 uw oudste dochter M.(...) geboren werd en van waaruit u in 2001 naar België vluchtte (verklaring DVZ 12/3/2001, p. 3, 7, 9, 12b). U verklaarde dat u in Podujevo samen met uw ouders woonde en dat u hen in 1999 bij uw vlucht naar Montenegro uit het oog verloor. U verklaarde verder vier broers te hebben en geen zussen (gehoorverslag CGVS 18/4/2001, p. 1). Tijdens uw gehoor op 6 juli 2010 verklaarde u nooit in Montenegro verbleven te hebben - met uitzondering van een transit te Bari op weg naar België - en bij het begin van de oorlog van Podujevo naar het vluchtelingenkamp Cesmin Lug te zijn gevlucht met uw partner S. Z.(...) en uw broer F. (...), waar uw oudste dochter M.(...) in 2000 geboren werd en vanwaar u in 2001 voor de eerste keer naar België reisde om asiel aan te vragen. U verklaarde overigens dat uw vader reeds in 1995 was overleden en uw moeder in 1997 en dat u slechts één broer had, F.(...), en twee zussen (CGVS 3e AA p. 3, 4, 6, 10, 12, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden slaagde u er niet in een afdoende antwoord te formuleren. U geraakte niet verder dan te verklaren dat u zich had vergist en dat u tijdens de oorlog inderdaad thuis in Podujevo was en dat u pas na de oorlog naar Cesmin Lug was gevlucht. In verband met uw beweerde verblijf in Montenegro en de samenstelling van uw gezin gaf u toe dat u hier, en ook over andere zaken, had gelogen maar dat u niet meer wist wat u in 2001 verklaard had (CGVS 3e AA p. 7, 10, 11, 12).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt van 1999 tot 2005 in het vluchtelingenkamp Cesmin Lug te hebben verbleven. Zo kon u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerleggen van uw jarenlange verblijf in Cesmin Lug en blijkt, zoals hierboven reeds uiteengezet, uw Servische identiteitskaart die u in Cesmin Lug zou hebben ontvangen en die u reeds in 2005 neerlegde een niet-authentiek document te zijn. U slaagde er bovendien niet in een accurate beschrijving te geven van de algemene situatie van uw directe leefomgeving waar u van 1999 tot 2005 verbleven zou hebben. Volgende vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over uw beweerde verblijf in Kosovo na 1999. Zo wist u over Cesmin Lug enkel te zeggen dat het kamp in Mitrovica ligt, maar waar in Mitrovica wist u niet. Evenmin kon u zeggen of de stad Mitrovica in twee gedeeld is of het één geheel is en hoe de Albanezen en de Serviërs in Mitrovica leven. U wist ook niet dat er een rivier door Mitrovica loopt. Van de naam van deze rivier, Ibar, meende u dat het een stad was, maar u wist niet nader te verklaren waar. Ook kon u ook geen enkel dorp opnoemen in de nabijheid van Mitrovica (CGVS 3e AA p. 22, 24). Op de vraag of u op de hoogte was van de gebeurtenissen van maart 2004 in Kosovo antwoordde u dat u dacht dat de Kosovaren en de Serviërs gevochten hadden, maar u wist niet waar en ook de oorzaak kende u niet (CGVS 3e AA p. 22). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de rellen van maart 2004 het grootste gewelddadige incident sinds de Kosovo oorlog van 1999 waren en dat er zich in gans Kosovo diverse veiligheidsincidenten voordeden waarbij meerdere mensen het leven lieten. Gezien de grote schaal en de impact van deze gebeurtenissen kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. U wist ten slotte niet wat UNMIK is (CGVS 3e AA p. 22). UNMIK was tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 nochtans de alom tegenwoordige internationale administratie die na de oorlog in Kosovo het dagelijks bestuur in handen nam.

Wat er ook van zij, voor wat Kosovo en uw verklaring dat u er niet meer wenst terug te keren omdat u niet langer kan samenleven met de Albanezen gelet op wat zij de Roma allemaal hebben aangedaan (CGVS 3e AA p. 23) betreft, kan gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo en ook in Podujevo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale

actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo - waaronder Podujevo - wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meergemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook in Podujevo is de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma bevredigend en kent de Roma-gemeenschap geen bijzondere veiligheidsproblemen. De RAE beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs,

gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

U verklaarde voorts van 2005 tot uw komst naar België in 2009 in Subotica, Servië, te hebben gewoond, waar u uw huidige partner D. S.(...) leerde kennen. U woonde in bij S.(...) en haar moeder en broer en werkte in het zwart op de tweedehandsmarkt. U zag soms hoe andere Roma op de markt slecht behandeld werden en zag de politie soms op de markt komen maar u had persoonlijk nooit problemen in Servië, noch met de autoriteiten, noch met andere burgers (CGVS 3e AA p. 4, 5, 23, 25). U verliet Subotica in 2009 omdat u zich er eenzaam voelde zonder uw ouders en uw broer F.(...) die in België verbleef en zag geen andere keuze dan ook weerom naar België te komen (CGVS 3e AA p.25). Deze persoonlijke redenen van uw vlucht uit Servië houden evenwel geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan aan worden toegevoegd dat u van uw jarenlange verblijf in Subotica geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen. U schreef zich niet in op de gemeente aangezien u geen documenten had. Evenmin ondernam u enige stappen om aan identiteitsdocumenten te geraken. U gaf toe dat u wist dat u de mogelijkheid had om deze aan te vragen, maar verklaarde hier nooit enige moeite voor te hebben gedaan aangezien u vreesde naar Kosovo teruggestuurd te worden (CGVS 3e AA p. 5, 14, 15). Dit is echter geen afdoende verklaring, temeer daar zij niet gestoeld is op objectieve gegevens. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er nooit sprake is geweest van gedwongen repatriëringen van Kosovaarse Roma vanuit Subotica naar Kosovo.

Voor wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt tot slot uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Servische overheid zich, net zoals de Kosovaarse overheid, niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid eveneens gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie - de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië - strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De

bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat Roma ook in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, zoals u zelf ook aangaf (CGVS 3e AA p. 20-21). Hier kunnen dezelfde opmerkingen als voor Kosovo gemaakt worden, met name dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Er kan herhaald worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Naast de hierboven reeds vermelde wetgeving die discriminatie op grond van etnie verbiedt, heeft Servië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat zowel de in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse en Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie zowel in Kosovo als in Servië a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo en Servië van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw huidige partner D. S.(...) (O.V.(...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster is gesteund op de volgende motieven:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Vucitrn en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in 1999 werd u thuis aangevallen door drie Albanezen die alle documenten verbrandden en u bewusteloos sloegen. De volgende dag vluchtte u samen met uw moeder en uw broer M.(...) naar Mladenovac in Servië, waar u twee of drie jaar bij een nicht van uw moeder verbleef. U verhuisde hierna naar Subotica (Servië), waar u tot 2009 met uw moeder en uw broer woonde. In 2005 leerde u S. S.(...) (O.V.(...)) kennen en trok hij bij u in. U kon niet vrij leven in Subotica aangezien u er geen identiteitsdocumenten had. Na de oorlog ondernam u nooit enige stappen om in Servië nieuwe identiteitsdocumenten te verkrijgen omdat u schrik had om teruggestuurd te worden naar Kosovo, waar u sinds uw vlucht in 1999 niet meer was teruggekeerd. U had geen concrete problemen in Subotica, maar u had er geen goed leven en geen vrijheid. In oktober 2009 verliet u Subotica en reisde u samen met uw partner, S. S.(...), alias K. B.(...) O.V.(...), naar België, waar u op 12 oktober 2009 asiel aanvroeg. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u nog steeds schrik heeft van de Albanezen en u er geen goed leven had. Ook naar Servië wenst u niet terug te keren aangezien u ook daar geen goed leven had en u zich er niet vrij kon bewegen zonder identiteitsdocumenten. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelde u met betrekking tot Kosovo dat u er actueel niet naar terugkan omdat u er, na alles wat u gezien en meegemaakt heeft in de oorlog in 1999, nog steeds schrik heeft van de Albanezen en u hen niet langer kan vertrouwen (CGVS, p. 8, 9). In dit verband dient er evenwel gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo en ook in Vucitrn sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo -waaronder Vucitrn - wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook in Vucitrn is de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma bevredigend en kent de Roma-gemeenschap geen bijzondere veiligheidsproblemen. De RAE beschikken zo goed als overal over volledige, bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen

betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast verklaarde u dat u ook niet meer naar Kosovo terugkan omdat u er geen woning meer heeft, u het er vroeger steeds financieel moeilijk had en er nooit voldoende eten had (CGVS, p. 8, 9). Deze door u aangehaalde elementen zijn evenwel van louter socio-economische aard en derhalve onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts kan hier opnieuw verwezen worden naar de informatie van het Commissariaat-generaal. Deze informatie toont aan dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat Servië betreft, waar u sedert de oorlog in 1999 woonde, dient vastgesteld te worden dat u evenzeer onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u uit Servië vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u in Servië persoonlijk nooit concrete problemen had, noch met de Servische autoriteiten, noch met burgers (CGVS, p. 7, 9). U verliet Servië echter omdat u ook daar geen goed leven had en u er zich niet vrij kon bewegen omdat u er geen identiteitsbewijzen bezat

(CGVS, p. 8, 9). U ondernam evenwel tijdens uw jarenlange verblijf in Subotica, Servië, nooit enige poging om alsnog aan nieuwe identiteitsdocumenten te geraken (CGVS, p.6). U durfde geen identiteitsdocumenten aan te vragen uit angst teruggestuurd te zullen worden naar Kosovo. U hoorde verhalen van Serviërs die Roma geslagen zouden hebben en hen naar Kosovo teruggestuurd zouden hebben (CGVS, p. 6, 7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het niet aanvragen van nieuwe documenten, temeer daar zij niet gestoeld is op objectieve gegevens. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat er nooit sprake is geweest van gedwongen repatriëringen van Kosovaarse Roma vanuit Subotica naar Kosovo.

Voor wat de algemene situatie van de Roma in Servië en uw verklaringen dat u als Roma ook in Servië geen goed leven had (CGVS, p. 8, 9) betreft, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Servische overheid zich, net zoals de Kosovaarse overheid, niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid eveneens gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie - de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië - strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat Roma ook in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Hier kunnen dezelfde opmerkingen als voor Kosovo gemaakt worden, met name dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Er kan herhaald worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Naast de hierboven reeds vermelde wetgeving die discriminatie op grond van etnie verbiedt, heeft Servië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in

2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat zowel de in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse en Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie zowel in Kosovo als in Servië a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo en Servië van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de derde asielaanvraag van uw partner S. S.(...) (O.V.(...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 (A) 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), alsmede op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.2. Verzoekers laten na te verduidelijken welk algemeen rechtsbeginsel zij, naast de zorgvuldigheidsplicht, nog geschonden achten, zodat het middel in zoverre niet ontvankelijk is. Voorts, wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers werden opgeroepen voor een gehoor, dat ze tijdens dit gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarna de verklaringen werden getoetst aan de landeninformatie die ter beschikking stond van de verwerende partij. Er wordt geenszins aangetoond dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2.1.3. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan

wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

2.1.4. Verzoekers houden voor dat hun veiligheid in het gedrang komt *“omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen”* en vervolgen dat *“hierop geenszins (wordt) geantwoord in de bestreden beslissing”*. Zij wijzen erop dat niet betwist wordt dat ze van Roma origine zijn, dat ze aan den lijve hebben ondervonden wat het betekent om als Roma te verblijven in het voormalige Joegoslavië en meer bepaald in Kosovo. Hierop wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing.

2.1.5. Verzoekers dwalen waar zij stellen dat geenszins wordt geantwoord op de elementen met betrekking tot de situatie in Kosovo. In de bestreden beslissing wordt immers op zeer uitvoerige wijze, en op grond van de ter beschikking zijnde landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, gemotiveerd dat de veiligheidssituatie voor RAE (d.z. Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo in het algemeen, en in Podujevo waarvan eerste verzoeker verklaart afkomstig te zijn, en Vucitrn, waarvan tweede verzoekster verklaart afkomstig te zijn, objectief verbeterd is en als stabiel en kalm kan worden omschreven. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden wordt geboden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Tevens blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om verbetering te brengen in de situatie van Roma, zoals geschetst in de bestreden beslissing. De blote bewering van verzoekers dat deze bevolkingsgroep nog steeds problemen kent in Kosovo, is niet van aard om de concrete informatie in het administratief dossier en de daaruitvolgende besluitvorming in een ander daglicht te stellen en volstaat alleszins niet om een gegronde vrees voor vervolging plausibel te maken. Verzoekers voegen een krantenartikel bij ter ondersteuning van hun derde middel, waarin zij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vragen. In de mate dat dit stuk zou kunnen worden betrokken op hetgeen hiervoor is gesteld, wordt verwezen naar hetgeen bij de bespreking van het derde middel wordt gesteld. Het eerste middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Ze herhalen dat Roma in Joegoslavië en zeker in Kosovo niet gewenst zijn en er worden weggepest. Verzoekers houden voor dat deze situatie niet veranderd is tegenover vroeger. De vele erkende vluchtelingen zijn daar het sprekend bewijs van. Ze beweren dat een aanvraag weigeren op basis van tegenstrijdige verklaringen *“(niet) getuigt van redelijkheid”*. Ze wijten de tegenstrijdigheden aan traumatische ervaringen en aan stress en vinden het *“evident”* en *“normaal”* dat dit het geheugen kan aantasten. Het feit dat ze slachtoffer geweest zijn van geweldplegingen, kon de commissaris-generaal op echtheid nagaan. Ook liet de commissaris-generaal volgens hen na *“de psychische toestand van verzoekers voorafgaand aan het verhoor na te zien”*.

2.2.2. De Raad merkt op dat enkel in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen worden vastgesteld, zodat dit onderdeel van het tweede middel slechts wordt onderzocht in het kader van het relaas van eerste verzoeker.

2.2.3. Voorafgaand moet worden gewezen op de volgende overwegingen in de bestreden beslissing :

“Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.”

2.2.4. Verzoekers kunnen derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar het feit dat heel wat vluchtelingen uit Kosovo inmiddels erkend zijn. Alle asielaanvragen moeten immers individueel worden onderzocht, mede in het licht van de actuele situatie in het land van herkomst, waarbij de asielaanvrager voldoende elementen moet aanbrengen die de toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen verantwoorden, zoals overigens ook blijkt uit het hierboven geciteerde standpunt van het UNHCR. Verzoekers tonen in ieder geval niet aan op welke wijze hun asieldossier identiek zou zijn aan dat van erkende vluchtelingen. Voor zover zij nog aanhalen dat alle Roma worden weggepest, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.1.5 werd gesteld. Ook deze bewering van verzoekers is niet van aard om de daar aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontwrichten.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. In het verzoekschrift worden geen concrete argumenten aangevoerd die de in de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en onwetendheden kunnen verklaren of weerleggen. Deze vaststellingen hebben de verwerende partij ertoe gebracht te oordelen dat aangezien verzoekers geloofwaardigheid in het algemeen op de helling staat en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas is ondermijnd. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de bevoegde asielinstanties alle elementen van zijn relaas -zo ook zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, zeker wanneer de feiten waarop verzoeker zijn aanvraag steunt zich aldaar zouden hebben voorgedaan- waarheidsgetrouw aanreikt, opdat die instanties met kennis van zaken kunnen komen tot een gefundeerde beslissing. Eerste verzoekers houding getuigt derhalve niet alleen van een gebrek aan medewerking, maar leidt er ook toe geen enkele geloofwaardigheid te kunnen hechten aan zijn asielrelaas.

2.2.7. Voor zover verzoekers zich beroepen op hun slechte geheugen ingevolge de trauma's die zij hebben meegemaakt, blijkt enerzijds uit de gehoorverslagen dat in zij staat waren om gedetailleerde verklaringen af te leggen, en anderzijds dat zij gedurende de asielprocedure geen enkel medisch attest neerlegden waaruit hun slechte psychische toestand zou kunnen blijken. Er wordt nogmaals op gewezen dat de bewijslast ook in dit verband, in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. Het verwijt

dat de Commissariaat-generaal geen voorafgaand onderzoek naar hun psychische toestand heeft gedaan, snijdt dan ook geen hout. Ook in de onderhavige procedure ligt geen begin van bewijs voor dat zou aantonen dat verzoekers' psychische toestand -en meer in het bijzonder die van eerste verzoekers- ervan zou verhinderd hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies en de door de verwerende partij daaraan verbonden conclusies onverkort overeind blijven. Derhalve is geenszins aangetoond dat het redelijkheidsbeginsel, dat enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) door de verwerende partij met de voeten werd getreden.

2.3.1. In een derde middel vragen verzoekers in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze houden voor dat ze daartoe nooit enige argumentatie naar voor hebben kunnen brengen en leiden daaruit een schending van de rechten van verdediging af, alsook van "het" principe van behoorlijk bestuur. Verzoekers, zo stellen zij, liepen gevaar in Kosovo en het is geenszins duidelijk of hierin verandering is gekomen sinds zij hun land hebben verlaten. Verzoekers voegen een persartikel van 20 september 2010 in bijlage bij hun verzoekschrift en stellen dat hieruit blijkt dat er wel degelijk nog etnisch geïnspireerde incidenten plaatshebben in Kosovo. Er worden blijkbaar akkoorden afgesloten tussen westerse regeringen en de Kosovaarse autoriteiten die neigen naar massadeportatie. Hoedanook, de commissaris voor de mensenrechten in de Raad van Europa is duidelijk. De situatie voor Roma is niet zoals ze zou moeten zijn, en *"dat er geen ruchtbaarheid wordt gegeven aan incidenten ligt in de lijn van deze politiek waarbij de vroegere vijanden van de Roma het voor het zeggen hebben in Kosovo."*

2.3.2. Inzake de vermeende schending van "het" principe van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat niet wordt aangetoond welk beginsel verzoekers geschonden achten, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging onderstreept de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Het middelonderdeel is niet gegrond.

2.3.4. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat zij geen argumentatie naar voor konden brengen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens de gehoren werden zij uitgebreid aan het woord gelaten, waarbij zij de kans kregen om al hun asielmotieven uiteen te zetten, en waarbij hen op het einde van het gehoor werd gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen aan hetgeen zij reeds hadden gezegd. Verzoekers maken niet duidelijk wat zij niet hebben kunnen vertellen tijdens het gehoor. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de asielaanvraag, zoals dat wettelijk is voorzien, zowel in het licht van de vluchtelingenstatus als in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus werd onderzocht. De Raad, verwijzend naar de actuele toestand zoals geschetst in de bestreden beslissing en besproken sub 2.1.5, is van oordeel dat verzoekers evenmin hebben aangetoond dat zij een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers voegen geen argumenten bij om aan te tonen dat er op heden een situatie heerst van *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en de Raad ontwaart er geen in het dossier.

2.3.5. Verzoekers voegen een krantenartikel bij, waarin wordt gesteld dat *"ook vandaag (...) de Roma in Kosovo vaak letterlijk aan de rand van de samenleving (leven)"* en dat volgens de commissaris voor de

mensenrechten sommige gedeporteerde Roma niet echt een goede start maakten in Kosovo en dat er een enorme kloof gaapt tussen de Europese inspanningen om raciale discriminatie te bestrijden en het beleid inzake zigeuners. In een resolutie die het Europees Parlement goedkeurde werden een aantal Europese landen veroordeeld wegens de uitwijzing van Roma naar de Balkan.

2.3.6. Dit krantenartikel maakt geen melding van groepsuitwijzingen vanuit België. Voorts moet worden vastgesteld dat de omvangrijke informatie waarop de verwerende partij zich heeft gestoeld afkomstig is van verschillende onafhankelijke bronnen, en niet kan worden ondermijnd door één algemeen krantenartikel, en evenmin door de loutere stellingnames van verzoekers. De verwijzing naar dat algemeen krantenartikel volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers moeten worden bijgetreden in de aanspraken die zij maken op een beschermingsstatus in België. Immers, zoals reeds hiervoor gesteld, vereist de actuele, verbeterde situatie in Kosovo dat de asielaanvragen van verzoekers op hun eigen merites worden beoordeeld, hetgeen in casu gebeurde, waarna de verwerende partij tot het besluit kwam dat niet is aangetoond dat een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunnen hoofde aanwezig was. Verzoekers zijn er niet in geslaagd de uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het middel is niet gegrond.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat verzoekers de overige pertinente en door de Raad bijgetreden motieven van de bestreden beslissingen niet hebben aangevochten, volgt dat de verwerende partij genoegzaam en op grond van een afdoende motivering, heeft kunnen besluiten dat aan verzoekers noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS